

melt ártatlan mulatságában ne gyönyörködnek. Nekem
egy tetszik — bármilyen paradoxon a kép — mintha a nagy
város egy roppant vidám kolostor volna, a honnan hiú-
ság, nagyravágyás, rajongás, politika, nemzetiségi
tusák — száműztek; a hol mindnyájan testvérek
vagyunk Epicurban, egy hitet: az élvezetek philoso-
phiáját valljuk, egy bálványt: Gambrinust imádjuk...
Ha valaki sebeket kapott egy szilajabb társalommal
harcában, ha csúszott magasságok eozményeiben — jöjjön
ide, és sebei lassanként behegvednek, kínos emlékei
elmosódnak; lelke jótekonv kód ereazkedik, mely
látkörét öszszébb vonja, a közeli jókat véteti észre
vele, melyeket előbb meazze keresve, nem talált...
De hogy mindezek megtörténjenek, elengedhetlen föl-
tétel, hogy sört igyék, minél többet, annál jobb —
politikával ne foglalkozzék, azaz hogy: olvassa szor-
galmasan a németorazági, különösen a schleswig-hol-
steini ügyeket, és ha attól sem ún rá végkép a poli-
tikára, akkor gyógyíthatlan, s nincs más tanácsom, mint
a — grandchartreusi kolostor.

No de félre a tréfával. Egy-két jó cikke minden
városnak van. A mi Béczet a világfiak városává teszi,
az, hogy itt majd minden együtt megvan, a mi másutt
elazorra található: *Grisette en abondance*, opera comme
il faut, gyönyörű környék, omnibusz 10 krajcárért, iz-
letes cosmopolita konyha, mely minden hon fiának ele-
get tesz, — *mein Liebchen was willst du noch mehr?*

Még csak egy állandó circus hiányzik. S én cso-
dálom, hogy Reuz a Lipótvárosban kitelelvén, fölvezette
sátorfáit. Mennyi ember, ki a zordon télen át röstellett a
Wiedenből és az átellenes külvárosokból a tudós számár
látására vándorolni, sajnálja távoztát, s ha tavaszkor a
Wiedenre teszi át szinpadát, öazig eme félből kitelt volna
közönsége.

Érzékiség dolgában Bach korazaka spiritualisabb
volt, s szigorúan ellenőrzé a demi monde uralmát. De
most már nem szükség Párisba vándorolnunk, hogy va-
lódi cancant lássunk. A Stráussl, Sperl, Schwender ma-
hometi gyönyöröket nyujtanak a dús lábikrák után
epedő sovány lábú és erazényú bureau-aszalta szegé-
nyebb beamternek is. A Georgiai nők, a szép Helénák
paradicsomi látvány kéjkönyeibe fűrózstik azemeinket.
Danique Bécs majd — majd világváros.